

ga bom nosila do njegove smrti. To je bila njegova preproga, preproga izpred njegove posteljice!«

»Po kateri ne bo nikdar več hodil,« je zamolklo, trdo rekel Martin.

Mina ga menda ni slišala. Šla je mimo nas vseh s hudim obrazom in zaloputnila vrata za seboj.

Pisker se je posmejal. »Kristus, zdaj moram res v službo,« je zaklical. Odšel je in tudi Piskerca je odšla.

Moral sem kašljati in kašljati. Moja naduha. Potem smo Martin, Lenko, Tinček in jaz veverico pokopali pod starim kostanjem, na katerem si je pletla gnezdo. Da, moral bi še povedati, kako smo se potem vendarle lotili gradnje, ampak to je druga zgodba — ali pa je ista? Povedal bom samo, kaj je Martin rekel Lenku, ko smo živalco zagrebli. Rekel mu je: »Ali še verjamete, da je mogoče osrečiti ljudi?«

»Še,« je rekel Lenko in stisnil zobe.

Da, posadil sem Tinčka na travo poleg grobka, ki smo ga prejšnji dan napravili in ga je Tinček po otroški navadi okrasil s cveticami. Tinček me je dolgo gledal s prevelikimi pametnimi očmi. Na vsem lepem me je objel okrog vratu in si potegnil mojo staro plešasto glavo k ustnicam. Skrivnostno mi je zašepetal v uho: »Jutri bo spet vstala. Veverica ne more umreti.«

EAST-END II

Matej Bor

Star par. Že tisoč let sta poročena
kot mržnja z mržnjo.
Tale hip
sta zapletena
v lovke besed — kot bi polip
polipa se ovil.
Samo če bi ju ubil,
bi ločil ju lahko.
In čas hiti.